

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **PD Lužiny, z.s.**
sídlem Brdičkova 1910/23, Praha 5
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osoby zúčastněné
na řízení 1): **Lužiny beta a.s., IČO 28543203**
sídlem Archeologická 2256/1, 155 00 Praha 515
zastoupena advokátem Mgr. Josefem Březinou
sídlem Americká 35, 120 00 Praha 2

za účasti osoby zúčastněné
na řízení 2): **Městská část Praha 13**
sídlem Sluneční náměstí 2580/13, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. MHMP 1380669/2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby na řízení zúčastněné 1) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Humlíčkové, Ph.D.
- VI. Zástupkyně žalobce JUDr. Humlíčková, Ph.D. se vyzývá, aby ve lhůtě do 1 týdne od doručení tohoto rozsudku sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nepřípustné dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu (výrokem II. napadeného rozhodnutí). Žalovaný rovněž (výrokem I. napadeného rozhodnutí) zamítl odvolání podané Ing. Z. B., Městskou částí Praha 13, zastoupenou Ing. D. V. a Společenstvím vlastníků jednotek Píškova 1956-1958, Praha 5 a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13, odboru stavebního (dále také „prvostupňový orgán“) ze dne 2. 6. 2022, č. j. P13-27599/2022, kterým bylo k žádosti společnosti Lužiny beta a.s., IČO 28543203, sídlem Archeologická 2256/1, 155 00 Praha 515 (dále jen „Lužiny beta“), vydáno stavební povolení na stavbu s názvem „Polyfunkční centrum Lužiny - Bytový dům Beta“ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce se žalobou domáhal taktéž zrušení výše označeného prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolání žalobce posoudil jako nepřípustné, neboť mu nenáleží dle ust. § 115 stavebního zákona ani dle zvláštního právního předpisu (ust. § 27 správního řádu) postavení účastníka řízení. Žalobce je zapsaným spolkem, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, a kterému zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, přiznává právo vstupovat při splnění zákonných podmínek do řízení podle tohoto zákona.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, další podání účastníků řízení

3. Žalobce v žalobě uvedl, že je spolkem založeným dne 20. 11. 2013, mezi cíle a účely jeho činnosti patří ochrana životního prostředí, ochrana veřejného zdraví, snaha o bezpečné řešení dopravy, péče o zeleň a péče o území Prahy. Členové žalobce jsou vlastníky či uživateli pozemků a staveb v bezprostřední blízkosti umísťované stavby. Žalobce uvedl, že existenci a užíváním stavby mohou být přímo dotčena vlastnická práva jeho členů, a to hlukem, prachem, vibracemi z dopravy, ztrátou výhledu, snížením proslunění a osvětlení, nepřiměřeným zahuštěním výstavby, ohrožením stávající zeleně, ohrožením provozu metra jako hlavního způsobu veřejné dopravy v místě, zhoršením plynulosti a bezpečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dopravy a dalším zvýšením poptávky po nedostatkových parkovacích místech na veřejném prostranství, a z toho vyplývajícím narušením pohody bydlení v bytech členů žalobce.

4. Žalobce tvrdil, že napadenými rozhodnutími byli jeho členové zkráceni přímo na svém vlastnickém právu a dále, že byli na svých právech zkráceni v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení.
5. Žalobce jako jedinou a zásadní žalobní námitku uvedl, že žalovaný zamítl jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako nepřipustné v rozporu se zákonem. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí hodnotí a vylučuje účastenství žalobce podle zákona o ochraně přírody a krajiny, stavebního zákona a správního řádu, odhlíží přitom od skutečnosti, že pro povolovanou stavbu bylo vydáno stanovisko o posuzování vlivů na životní prostředí. Povolovaná stavba byla posouzena v procesu posuzování vlivů na životní prostředí a bylo k ní vydáno stanovisko na záměr „Polyfunkční domy – Centrum Lužiny, Praha 13“ (kód záměru PHA880) pod č. j. MHMP 987139/2017 dne 15. června 2017. Žalobce uvedl, že jeho odvolání je přípustné dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť:
 - žalobce je dotčenou veřejností ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí,
 - v řízení, které je navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí,
 - o záměru, který byl předmětem posouzení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
6. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu rovněž uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodněné, neboť žalovaný neposoudil právo žalobce podat odvolání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
7. Žalobce proto navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušil.
8. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný uvedl, že všichni vlastníci či uživatelé pozemků a staveb v bezprostřední blízkosti umístované stavby, jež mohli být přímo dotčeni na svých vlastnických právech, byli účastníky předmětného řízení a také svá práva zákonně uplatnili. Žalovaný měl za to, že žalobce nemůže být umístovanou stavbou přímo dotčen na svých vlastnických právech. Žalovaný dále uvedl, že v procesu posuzování vlivů na životní prostředí (také proces EIA) došlo ke změně zákona (zákonem č. 326/2017 Sb., s účinností k 1. 11. 2017), záměr již posouzení nepodléhá, protože nenaplnuje kritéria uvedená v § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí *„podlimitní záměry, které dosáhnou alespoň 25 % příslušné limitní hodnoty a nacházejí se ve zvláště chráněném území nebo jeho ochranném pásmu podle zákona o ochraně přírody a krajiny; tyto záměry podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.“* Záměr nedosahuje ani 25% příslušné limitní hodnoty, kterou je 500 parkovacích stání (záměr obsahuje 117), ani není navržen v chráněném území podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Vzhledem k tomu, že záměr posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí již nepodléhá, tudíž nemůže být předmětné stavební řízení ani řízením navazujícím.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

9. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.]. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
10. Žaloba není důvodná.
11. Soud se nejdříve zabýval aktivní žalobní legitimací žalobce, přičemž vyšel z následující právní úpravy:
12. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
13. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
14. Aktivní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu má ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen napadeným rozhodnutím, nebo ten, jehož právní sféry se rozhodnutí závazně a autoritativně dotýká (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 96/2013 - 95 z 15. 11. 2013). V tomtéž duchu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení č. j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008 konstatoval, že „[a]ktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a n. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.“ Jinými slovy řečeno navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou rozhodnutím dotčena. Tyto závěry jsou stěžejní pro posouzení aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení rozhodnutí.
15. Žalobce je spolkem, jehož členy jsou obyvatelé domů v bezprostřední blízkosti stavby, ke které bylo prvostupňovým správním orgánem vydáno stavební povolení. V žalobě tvrdil zcela konkrétně, jak měla být napadeným rozhodnutím dotčena práva jeho členů a soud žalobcem tvrzená dotčení spočívající mj. v zahuštění výstavby, ohrožení stávající zeleně, zhoršení plynulosti a bezpečnosti dopravy, shledal relevantními pro závěr o existenci jeho aktivní legitimace v dané věci.
16. Žalobce jako jedinou a zásadní žalobní námitku uvedl, že žalovaný zamítl jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako nepřípustné v rozporu se zákonem. Žalobce byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí hodnotí a vylučuje účastenství žalobce podle zákona o ochraně přírody a krajiny, stavebního zákona a správního řádu, odhlíží přitom od skutečnosti, že pro povolovanou stavbu bylo vydáno stanovisko o posuzování vlivů na

životní prostředí. Povolovaná stavba byla posouzena v procesu posuzování vlivů na životní prostředí a bylo k ní vydáno stanovisko na záměr „Polyfunkční domy – Centrum Lužiny, Praha 13“ (kód záměru PHA880) pod č. j. MHMP 987139/2017 dne 15. června 2017. Žalobce uvedl, že jeho odvolání je přípustné dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť:

- žalobce je dotčenou veřejností ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí,
- v řízení, které je navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí,
- o záměru, který byl předmětem posouzení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

17. Podle § 3 písm. g) body 1., 2. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále též jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. od 1. 8. 2021 do 31. 12. 2023, platilo, že pro účely tohoto zákona se rozumí: *„navazujícím řízením řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o*

1. územní řízení,

2. stavební řízení...“

22. Podle § 3 písm. i) bod 2. zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, dotčenou veřejností je *„právní osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob“*

23. Podle § 9c odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí platí, že: *„Odvolání proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení může podat také dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2, a to i v případě, že nebyla účastníkem řízení v prvním stupni.“*

24. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí platí, že předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou *„podlimitní záměry, které dosáhnou alespoň 25 % příslušné limitní hodnoty a nacházejí se ve zvláště chráněném území nebo jeho ochranném pásmu podle zákona o ochraně přírody a krajiny; tyto záměry podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení,“*

25. V dané věci byl záměr (stavba) posuzován v procesu EIA (pozn. proces posuzování vlivů na životní prostředí) a bylo k němu vydáno Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 15. 6. 2017. Závazné stanovisko zařazuje předmětný záměr dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona ve znění účinném do 31. 10. 2017, a to jako podlimitní záměr ve vztahu k bodu 10.6 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu (tj. jedná se o parkoviště nebo garáže s kapacitou pod 500 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu). Soud v této souvislosti upozorňuje, že s účinností od 1. 11. 2017 došlo k novelizaci ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zákonem č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

326/2017 Sb. Přechodná ustanovení této novely přitom mlčí v tom, dle jakého znění zákona se mají posuzovat navazující řízení. Důvodová zpráva uvádí, že „přechodná ustanovení vycházejí z obecně platných zásad, které dovodila judikatura ústavního soudu, tedy že nové procesní právo (a jeho změny) platí ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájená přede dnem nabytí jeho účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti nové právní úpravy, zůstávají zachovány. V souladu s těmito zásadami se proto v případech neupravených v přechodných ustanoveních postupuje podle nové právní úpravy, s výjimkou případů, kde je z důvodu přehlednosti právní úpravy takový postup uveden výslovně.“ Z toho důvodu se na navazující řízení dle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí užije zákon účinný v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

26. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda předmětný záměr podléhá posuzování dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí i po dané novele. Důvodová zpráva k zákonu č. 326/2017 Sb., uvádí: „Nově tedy nemusí být prováděno zjišťovací řízení pro všechny záměry uvedené v příloze II směrnice EIA, ale jen pro ty, které překročí prahovou hodnotu nastavenou členským státem – záměry nedosahující této hodnoty nemusí být zjišťovacímu řízení ani procesu EIA podrobeny. Na základě nového znění § 4 odst. 1 písm. d) a e) ZPV budou posuzování podléhat pouze ty podlimitní záměry a jejich změny, u kterých budou naplněna nově stanovená kritéria a prahové hodnoty. Příslušný úřad se tak bude zabývat pouze těmi podlimitními záměry, které naplní stanovená kritéria; ostatními podlimitními záměry, tedy těmi, které nenaplní stanovená kritéria a prahové hodnoty, se nebude příslušný úřad zabývat vůbec.“ K naplnění § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, tak záměr již musí splňovat dvě kumulativně stanovené podmínky, jednak musí svou kapacitou naplnit alespoň 25% příslušné limitní hodnoty, a rovněž tak musí být umístěn ve zvláště chráněném území nebo v jeho ochranném pásmu. Dle přílohy 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí je u parkovišť nebo garáží stanoven limit 500 parkovacích stání. Soud ze správního spisu ověřil, že záměr, jenž byl odsouhlasen pro Centrum Lužiny (sestavující ze dvou bytových domů Alfa, Beta) počítá celkem (pro oba domy) ve Variantě 1 s 349 parkovacími místy, ve Variantě 2 s 274 parkovacími místy a ve Variantě N 2016 s 254 parkovacími místy. Předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí, jímž bylo vydáno stavební povolení jen pro bytový dům Beta, pro jehož stavbu je počítáno se 117 parkovacími stáními. V tomto případě se tedy jedná o tzv. podlimitní záměr (§ 3 písm. n) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí), který nedosahuje ani 25 % příslušné limitní hodnoty (limitní hodnota je 500 parkovacích stání, 25 % je tedy 125 stání) a ani se nenachází ve zvláště chráněném území či jeho ochranném pásmu; rovněž tak soud ověřil, že záměr je umístěn mimo zvláště chráněná území nebo jejich ochranná pásma. Soud tak uzavírá, že předmětný záměr nenaplnuje nově stanovená kritéria dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, a přisvědčuje žalovanému, že dle novelizované právní úpravy předmětný záměr posuzování v procesu EIA nepodléhá.
27. Aby záměr spadal pod definici navazujícího řízení dle výše citovaného § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, musí samotný záměr podléhat posuzování v procesu EIA (viz citované ustanovení). Vzhledem k tomu, že předmětný záměr (stavba) posuzování v procesu EIA nepodléhá, předmětné stavební řízení nemůže spadat pod definici „navazujícího řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vedeného k záměru“ ve smyslu ustanovení § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, jelikož předmětný záměr (stavba) není relevantním předmětem posuzování podle § 4 téhož zákona, a proto žalobci nepřísluší právo podat odvolání dle ustanovení § 9c odst. 4 téhož zákona. Soud tak námitku žalobce, že jeho odvolání je přípustné dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, posoudil jako nedůvodnou.

28. K argumentaci žalobce, že žalovaný odhlíží od skutečnosti, že pro povolovanou stavbu bylo vydáno stanovisko o posuzování vlivů na životní prostředí, uvádí soud následující. Přechodná ustanovení k zákonu č. 326/2017 Sb., v bodě 6. stanoví, že: *„Platnost stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaného nejvíce 5 let přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzuje podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Jelikož závazné stanovisko bylo vydáno dne 15. 6. 2017, tj. 5 měsíců před nabytím účinnosti novely č. 326/2017 Sb., platnost tohoto stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí se tak musí posuzovat dle znění zákona účinného od 1. 11. 2017.
29. Na závěr soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Soud zdůrazňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalobce výslovně uvedl námitku, že je rozhodnutí nedostatečně odůvodněné, neboť žalovaný neposoudil právo žalobce podat odvolání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce tak namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, odůvodnění námítky ovšem souvisí s posouzením práva žalobce podat odvolání. Soud v této souvislosti podotýká, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný odvolání žalobce zamítl jako nepřípustné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že odvolání žalobce posoudil jako nepřípustné, neboť žalobci nenáleží dle ustanovení § 115 stavebního zákona ani zvláštního právního předpisu postavení účastníka řízení. Dle soudu úvaha žalovaného sice nebyla plně vyčerpávající, když se nevyjádřil k možnosti žalobce podat odvolání dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, soud ovšem neshledal napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněným. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání není přípustné dle § 9c odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, rozhodnou pro posouzení práva žalobce podat odvolání byla skutečnost, zda žalobci náleželo dle stavebního zákona či jiného zvláštního právního předpisu postavení účastníka prvostupňového řízení. Přičemž tato úvaha žalovaného, že postavení účastníka prvostupňového řízení žalobci nepřísluší, byla správná. Navíc žalobce v odvolání a ani v jeho doplnění neuplatnil odvolací námitku, v níž by sporoval rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nejednat s žalobcem jako s účastníkem řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Soud uzavírá, že nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí není takové intenzity, aby soud musel zrušit rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, proto mu je soud nepřiznal.
32. Soud konstatuje, že o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě podaným dne 22. 12. 2023 pro nadbytečnost nerozhodl, neboť ve lhůtě do 30 dnů od podání návrhu vydal meritorní rozhodnutí ve věci.
33. O vrácení soudního poplatku rozhodl soud podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), dle kterého bylo-li na poplatek zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Soudní poplatek za podanou žalobu v této věci činil 3 000 Kč, zároveň žalobce složil poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Soud tedy rozhodl o vrácení části soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém soud pro nadbytečnost nerozhodl. Soud rozhodl o vrácení soudního poplatku ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Soud zároveň vyzval zástupce žalobce k poskytnutí součinnosti při vrácení žalobcem uhrazeného soudního poplatku.
34. Soud upozorňuje, že soud vrátí soudní poplatek na účet, který mu sdělí oprávněná osoba, případně (není-li to možné) na sdělenou adresu poštovní poukázkou. V případě, že číslo účtu oprávněná osoba soudu nesdělí či se nepodaří se vyplatit částku na sdělenou adresu, má se za to, že oprávněná osoba neposkytla součinnost potřebnou ke splnění dluhu a nedojde k prodlení věřitele.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. leden 2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.